

ko je videl, kako »pase« Tonče polhe, in je posegel vmes tudi on: začelo je vršati v vrhovih bukev tako grozno, pokale so veje, drevesa so padala na tla, skale so pokale, grmela je gora, hej, in Brsanovega Tončeta — nikoli ga ni bilo drugače strah — hej, kako jo je tedaj pocvrl brez bisage in polhov, brez sekire in kija, toliko, da ni izgubil pet — in je bil vesel, pa še kako, da ga je hudir pustil vsaj še pri življenju. sage in polhov, brez sekire in kija, toliko, da ni izgubil pet — in je bil videl v bukvi temno luknjo in ob njej sekiro in bisago in kij, a polha nobenega, pa kako so ostale vse bukve pokonci in skale so bile cele vse in gora kakor navadno — nikake sledi sinočnje nevihte.

To vam pravim, deca — je končal Jerinатов Jernejc — najbolje je hudirja pustite, kakor je, naj ima, kar ima; glejte le, da ne dobi v oblast vaših duš!

Čez polje vetrček prišel...

*Čez polje vetrček prišel
gorak,
med žitom ves strmeč vzdrhtel
je mak,*

*in klonil je rdeči cvet
do tal,
poljubljal je zemljo in se
smejal...*

Ivna.

Štrk — štrk — štrk —

zlati stric brez brk!